

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. II. Refertur sententia Vniversitatis Parisiensis, ejúsque Doctorum, imò & Senatûs Parisiensis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

testimonio celeberrimi Agidij Archiepiscopi Bituricensis, qui expositione Cap. Cum Martha de celebrat. Miss. ait: Archiepiscopus igitur Lugdunensis de omnibus his dubitans, Sedem Petri, ad quam pertinet, majores causas, & præsertim articulos fidei, & ea, quæ ad articulos ordinantur, decidere, consuluit, ne in ipsis ulterius vacillaret.

9. Nicolaus Coesetanus Theologus Parisiensis, ac postea Massiliensis Episcopus in tractatu suo pro sacra Monarchia Ecclesiæ Catholicæ, Apostolicæ & Romanæ adversus Rempublicam Marci Antonij de Dominis Archiepiscopi Spalatensis parte 5. discuss. n. 5. cap. 12. lib. 7. indefectibile fidei lumen in Summo Pontifice his verbis astruit: Dico igitur, non esse par lumen in reliquis cum Summo Pontifice. Namque uni ei in persona Petri dictum est: Ego rogavi pro te, ut non deficiat fides tua. Quare eâ luce colustratus plus ejus oculus cernit, quam multorum oculi, &c.
10. Luculentius mentem suam aperit Illustrissimus Gabriel Albaspineus Aurelianensis Episcopus in hæc verba Tertulliani, Episcopus Episcoporum lib. de pudicitia. Quæcumque igitur, inquit, ratione aut mente de Romano Pontifice hæc dixerit Tertullianus, sermo, vel per ludibrium, illis tamen temporibus penes eum potestatem fuisse de rebus fidei iudicia peremptoria ferre, & totius orbis Episcopus monere, atque docere, quis non agnoscat? Eoque magis, quod unus Tertullianus jam hæresi implicitus, de hac re cæteris Ecclesiæ Episcopis non reluctantibus conqueratur: nam de his rebus eum oppugnando conjecturam facit, eâ tempestate id juris Romanis Episcopis concessum fuisse, eoque revera hanc potestatem exercuisse. Vide ejus notam in hæc verba S. Optati Episcopi Milevitani de B. Petro loquentis lib. 2. de schism. Donat. Qui dicit ad se Angelum.
11. Illustrissimus Petrus de Marca Archiepiscopus Tolosanensis in quodam M. S. quod Stephanus Baluzius in compendio ejus vitæ libris de concordia præfixo asserit, ultimum esse Illustrissimi illius Archiepiscopi opus, paulo ante mortem ab ipso confectum, ubi infallibile Papæ in fidei quæstionibus iudicium ita defendit, ut opinionem contrariam antiquorum Doctorum Universitatis Parisiensis (Gerfonium & alios innuebat, de quibus postea) ab Ecclesia tolerari tantum asseruerit; cæterum tunc ipsiusmet Universitatis, & aliarum omnium Doctores, pro infallibili Papæ iudicio stare.
12. Non Episcopi singulares tantum, sed ut olim Concilia, ita posterioribus temporibus conventus, & Comitium Cleri Gallicani privilegium illud sanctæ Sedis venerata sunt. Celeberrimus conventus Melodunensis anno 1579. tit. 1. constitutionum, qui est de fidei professione, sic decrevit: Operam dabunt ij, quibus hæc cura demandata est. Episcopi scilicet, & eorum Vicarij, ut in omnibus Synodis tam Diocesanis, quam Provincialibus, omnes & singuli tum Clerici tum Laici amplectantur, & aperta professione eam fidem pronuntient, quam S. Romana Ecclesia, Magistra, columna, & firmamentum veritatis profiteretur & colit. Ad hanc enim propter suam principalitatem necesse est, omnes convenire Ecclesias.

Sed quid sibi volunt verba illa epistolæ Comitiorum Generalium Cleri Gallicani ad Innocentium X. Pontificem Maximum 2. Calend. Novemb. anno 1650. Semus, ubi Caput Ecclesiæ, ibi totius fidei arcem, totius & disciplinæ Metropolitim; eoque convenitur à nobis libertatis, quod in Præfulum Primatis sine Præfules, si quando illis dolet, maxime à vulneribus Ecclesiæ, justissimas querelas suas deponere par est. Ad eone parum tuta est religio nostra, ut totius fidei arcem hæresi disjici posse sentiamus? Ad eone parum firma est petra, super quam Christus ædificavit Ecclesiam suam, ut portæ inferi prevalere possint adversus eam? Ad eone inefficax Christi oratio, ut Petri, pro quo rogavit, defectura sit fides in ejus successoribus? Sed Ecclesiæ Gallicanæ mens luculentius apparet in epistolis anno 1673. editis.

§. II.

Refertur sententia Universitatis Parisiensis, ejusque Doctorum, imò & Senatûs Parisiensis.

Accedit etiam autoritas Universitatis Parisiensis, ac Doctorum particularium illius, nec non Senatûs Parisiensis, asseverantium, Papæ iudicium in causis fidei esse irrefragabile; uti præfatus Author de libert. Ecclesiæ Gallicanæ præf. cap. 9. deducit. Anno, inquit, 1387. tota Universitas Parisiensis in Consistorio apud Clementem, quem tanquam legitimum Pontificem sequebatur, per Magistrum Petrum de Alliaco infallibile Romani Pontificis iudicium in causis fidei esse, professus est his verbis in hist. Universit. ad hunc annum relatis: Igitur pro vestris humilibus signis Universitatis prædicitæ & pro nobis eorum namque, qui suis in hac parte obsequimur mandatis, & documentis innisimur, corde & ore unanimiter protestamur, quod quidquid hætenus in hac causa per eos actum est, & quidquid in ea nunc vel aliter pro eis acturi, aut dicturi sumus, totum correctionis, & iudicio Sedis Apostolicæ, & sedentis in ea Summi Pontificis humiliter submittimus, dicentes cum beato Hieronymo 24. quæst. 1. Hæc est fides, Pater beatissime, quam in Catholica Ecclesia didicimus, in qua si minus periret, aut minus caute foret aliquid positum est, emendari petimus à te, qui Petri fidem & Sedem tenes. Non ignoramus enim, sed firmissimè tenemus, & nullatenus dubitamus, quod sancta Sedes Apostolica est illa Cathedra Petri, super quam eodem Hieronymo teste, fundata est Ecclesia; ut habetur eadem quæst. in Cap. Quoniam vetus. Et sicut dicit Cyprianus 95. dist. Qui Cathedram. De qua Sede in persona Petri Apostoli in ea Sedentis dictum est: Petre, rogavi pro te, ut non deficiat fides tua, Luca 22. Hæc est igitur, ad quam determinatio fidei & approbatio veritatis Catholica, ac hæreticæ impietatis detestatio maxime pertinet. Ad eone erat veneranda illi Universitati sententia de infallibili iudicio Papæ, ut ante hunc annum nullus ejus Facultatis Doctor ab ea recesserit, & postea, licet occasione schismatis, aut

aliorum dissidiarum ab ea nonnulli declina-
verint, nunquam tamen ab ipsis Universita-
tis incunabulis usque ad postremas contentio-
nes defuerint Doctores, qui eam sequerentur.

15. De antiquis testatur generatim And-
reas Duvallius Academiæ Parisiensis alumnus,
ac Theologiae Professor in lib. de *suprema Ro-
mani Pontificis in Ecclesiam potestate*, anno 1614.
in lucem emisso, & à duobus alijs Doctoribus
approbato; sensisse illos, privilegium in fide
non errandi à Petro ad ejus Successores deflu-
xisse, nec nisi à ducentis annis quemquam ab
ea recessisse. Hæc sunt ejus verba: *Velint nolint
Adversarij, siquid constet, veteres Ecclesie Gallicane
Proceres hanc in Summis Pontificibus Petri (successo-
ribus infallibilitate semper agnovisse, Christiane Do-
mini orationem in Petro non fuisse, sed ad ejus Suc-
cessores certissime transisse, eoque, qui hanc verita-
tem impugnare conati sunt, à ducentis aut circiter
annis, quibus in Ecclesiam horrenda schismata irru-
erunt, capisse. Quæ Doctoris assertio exemplis
est roboranda.*

16. Alcuinus S. Benedicti Monachus, Caroli
Magni Præceptor, eique, ut voluit Galli, fun-
dandæ illius Universitatis Author, hæc habet
lib. 1. de *Divin. offic. cap. 19. Religionis cultum
se Dominus instituit, ut in Beatissimo Petro prin-
cipaliter collocaret, atque ab ipso quasi capite dona
sua vellet in corpus omne manare.* (Nota hæc ver-
ba, in corpus omne, ne putes, Alcuinum sensisse,
se à Summo Pontifice in alias Ecclesias seor-
sim acceptas, non autem in corpus ipsum
Ecclesie Universalis fidei veritatem, aliaque
Divina dona manare.) *Vnde constat, ab Uni-
versali orbis communionem separatos esse, sicut docet
B. Pelagius, qui qualibet dissensione inter sacra
mysteria Apostolice Pontificis memoriam secundum
consuetudinem non frequentant.*

17. Albertus Magnus S. Thomæ Magister,
qui tanto discipulorum concursu Parisijs do-
cuit, ut, cum schola nimis esset angusta, in
foro, quod ab ejus nomine nuncupatur, lege-
re coactus sit, ex verbis Christi ad Petrum:
*Rogavi pro te &c. infer, Petri successores
à fide, quantumvis illa imperatur, non defe-
cturos. Hoc argumentum, inquit, efficax est
pro Sede Petri, & successore ipsius, quod fides e-
jus finaliter non deficiat. Obscuritatem ali-
quam parit vox illa, finaliter, ac fortè de per-
severantia finali in fide aliquis eam inter-
pretaretur, nisi constaret, eam quidem inter-
pretationem S. Petro posse accommodari, non au-
tem successoribus ejus, quibus si non esset da-
tum in determinandis fidei quæstionibus non
errandi privilegium, multò minùs affirmare li-
ceret, promissam ipsis ut privatis personis, fina-
lem in fide perseverantiam, multò minùs
de Sede ipsa B. Petri, cujus etiam meminit (*Pro
Sede Petri & successore ipsius*) posset illa vox, fina-
liter, accipi. Ea igitur vis est vocis illius, posse
scilicet Romanum Pontificem in rebus ad fidem
spectantibus, dum eas agnat, ac discutit, a-
liquatenus fluctuare, quemadmodum Joanni
XXII. contigit circa visionem beatificam ante
judicium universale; rebus tamen agitate
& discussis non posse quidquam solemniter
definire, ac toti Ecclesie credendum proponere,
quod sit ab orthodoxa fide alienum.*

18. Sanctus Thomas Aquinas Universitatis
Parisienfis Alumnus, ac in ea deinde celeber-
rimus Magister non potuit luculentius supre-
mum & infallibile Summi Pontificis in de-
cidendis circa fidem dubijs iudicium proficere,
quàm his verbis 2. 2. q. 1. art. 10. *Ad illius auctori-
tatem pertinet editio Symboli, ad cuius auctori-
tatem pertinet determinare ea, quæ sunt fidei, ut
ab omnibus inconcusâ fide teneantur. Hoc autem
pertinet ad auctoritatem Summi Pontificis, ad
quem majores, & difficiliores Ecclesie quæstio-
nes referuntur; ut dicitur in Decret. extra. De
Baptismo C. Majores. Vnde & Dominus Luca 22.
Petro dixit, quem Summum Pontificem constituit;
Ego pro te rogavi, Petre, ut non deficiat fides tua,
& tu aliquando conversus confirma fratres tuos.
Quæ cavillatione locum istum obscurabit
Launoius? Non hic ad Ecclesiam Romanam,
non hic ad Sedem Apostolicam, sed ad auctori-
tatem Summi Pontificis pertinere dicitur. finali-
ter determinare ea, quæ sunt fidei, ut ab om-
nibus inconcusâ teneantur.*

19. At fortasse licet non exprimat, intelli-
gittamen S. Thomas eum, cum Summus
Pontifex in Concilio Oecumenico sedet, ac
præsides. Contrà verò, eam restrictionem ex-
pressis verbis rejicit S. ille Doctor de potentia
q. 10. art. 4. ad 13. ubi postquam Summo Pon-
tifici, sicut & Concilio Oecumenico auctori-
tatem tribuit interpretandi Symbolum,
subjungit: *Sicut autem posterior Synodus Potesta-
tem habet interpretandi Symbolum à priorè Synodo
conditum, ac ponendis aliqua ad ejus explanatio-
nem, ut ex prædictis patet; ita etiam Romanus
Pontifex hoc suâ auctoritate potest, cujus auctori-
tate solâ Synodus congregari potest, & à quo sen-
tentia Synodi confirmatur, & ad ipsum à Synodo
applicatur. Quæ omnia patent ex gestis Chalcedo-
nensis Synodi. Objectionem de necessitate
Concilij præoccupat his verbis: *Nec est necessa-
rium, quod ad ejus expositionem faciendam Univer-
sali Concilio congregetur, cum quandoque id fieri
prohibeant bellorum dissidia, sicut in septima
Synodo legitur, quod Constantinus Augustus dixit,
quod propter imminentia bella universaliter Episco-
pos congregare non potuit: sed iamen illi, qui con-
venerunt, quædam dubia in fide exorta, sequentes
sententiam Agathonis Papæ, determinaverunt. Sci-
licet quid in Christo sint duæ voluntates, & duæ a-
ctiones, & similiter Patres in Chalcedonensi Synodo
congregati, secuti sunt sententiam Leonis Papæ, qui
determinavit, Christum esse in duabus naturis post
Incarnationem.**

20. Antiquos secuti sunt novi quàm plures:
Ioannes à Celaia Doctoratus Lauream in U-
niversitate Parisiensi assecutus in 2. sentent. dist.
25. q. 4. quintam hanc ponit conclusionem:
*Quinta conclusio est ista. Romanæ Sedis iudicium
in his, quæ fidei sunt, & ad humanam salutem ne-
cessaria, errare nequit; Quod probatur ex pro-
missione Salvatoris nostri Luca 22. quæ verba alle-
gat Bernardus scribens Innocentio Papæ I-
dem asserunt D. Cyrillus, D. Chrysostomus, & D.
Gregorius. Deinde illorum rejicit sententi-
am, qui infallibilitatem penes Ecclesiam uni-
versalem tantùm, non autem penes Roma-
num Pontificem solitariè sumptum reponunt.*

D d d d

Con-

Contra istam conclusionem arguitur. Doctores Catholicos glossant illam auctoritatem Salvatoris de universali Ecclesia; & non de Sede Romana, ergo malè assumitur talis auctoritas pro fundamento istarum conclusionum. Ad hanc replicam respondetur negando antecedens, imò necessarium est dicere, quòd non intelligatur de Universali Ecclesia. Nam subiungitur: Et tu aliquando conversus &c. Idcirco D. Cyrillus, & D. Chrysostomus, & D. Leo, & B. Agatho, & D. Bernardus, & Anselmus, & Albertus Magnus, & D. Thomas glossant præfatum auctoritatem de Ecclesia Romana, ut distinguitur ab alijs Ecclesijs.

21. Andreas Davallius, ut supra diximus, Doctor Sorbonicus, & in Academia Parisiensi Regius Theologiæ Professor, de suprema Romani Pontificis in Ecclesiam potestate tractatum emisit in lucem anno 1614. eumque approbârunt G. I. Roger, & I. Roche, Facultatis Theologiæ Parisiensis Doctores his inter alia verbis: *Iuris ut fiat publici, operæ pretium duximus, ad sanctissimam Domini nostri Papæ auctoritatem tuendam, nec non ad summam cum eodem Capite suo visibili Romano Pontifice unionem arctissimè retinendam, cui aliter schismaticorum mala mens, malisque animus malè & seditiosè consultum veller.* 10. Kal. Febr. anno salutis 1614.

22. Ioannes Puteanus Augustinianus Professor Regius in Academia Tolosana, qui Parisijs Theologiam didicerat, in 2. 2. S. Thomæ q. 1. art. 6. dubit. 2. conclusionem hanc secundam ponit: *Solus Pontifex Maximus est, res de fide Catholica definire, & eisdem ceritè & indubitè proponere credendas, quam sacræ Scripturæ, Patrumque, atque aliorum Doctorum testimonijs probat.* In solutione autem primæ objectionis infallibilitatem, quam habent Episcopi in Concilio Universali, connexioni, quam habent cum Summo Pontifice, adscribit, eamque Concilio, absente Summo Pontifice, denegat. *Infallibilis ista assistentia Spiritus sancti non est aliunde repetenda, quam à promissione D. Petro facta. Unde propter connexionem, quam supponimus dari inter Episcopos, & Pontificem Maximum, in Concilio Generali, statuéndum est, Episcopus illi congregatos nullo modo errare posse in rebus de fide decidendis. Si tamen fuerint congregati totius orbis Episcopi, absente Pontifice Maximo, & eius Legatis, Episcopi subiunguntur erroribus.*

23. Leonardus Coquæus, etiam Augustinianus, in Universitate Parisiensi Doctor Theologus in Antimorneo tom. 1. pag. 83. Quomodo igitur, inquit, agrè ferunt (hæretici) nos Romanum Pontificem Concilij superiorem asserere? Et Romano Pontifici, & Concilij Oecumenicis in Spiritu sancto legitime congregatis tantum deservimus, ut nec illum, nec ista, in definiendis, que ad fidem & mores pertinent, ac Regimen Ecclesiæ spectant, errare posse asseramus: nec quidquam toti Ecclesiæ proponere credendum: quod sit erroneum; ut hæreticus, aut temerarius ille sit nobis, qui vel Romani Pontificis, vel Oecumenicorum Conciliorum statutis ac definitionibus refragari audeat. Tomo autem 2. pag. 237. Cum sedeat in Cathedra Petri, pro quo Dominus rogavit, ut non desiceret fides eius; & ut confirmaret fratres suos, non sines eum ex illa Cathedra aliquem errorem loco fidei

salutifera obtrudere fidelibus credendum.

Hervæus Natalis Brito Oroinis Fratrum Prædicatorum Generalis in tract. de potestate Papæ, quem refert, & sequitur S. Anthonius Archiepiscopus Florentinus, eisdem Ordinis 3. p. Summæ Theologiæ tit. 22. cap. 2. §. 3. probat necessitatem unius Capitis in Ecclesia ex necessitate conformitatis in veritate fidei, & morum hoc modo: *In tota universitate Christiana debet esse conformitas de his, que pertinent ad veritatem fidei & bonos mores circa necessaria ad salutem. Sed talis conformitas non potest salvari, nisi in ordine ad unum Caput, seu unum Præsidentem, ad quem spectet sententia, quid credendum, & quid non credendum, &c.* An Christus constituens Summum Pontificem ad definiendas eiusmodi controversias, Pro tota universitate Christiana, negavit, que necessaria erant, ut certa esset ejus definitio, quæ necessaria ad salutem?

Infallibile iudicium Papæ in decidendis fidei controversijs probat Michael Mauclerus Parisinus Doctor Sorbonicus in libro de Monarchia Divina Ecclesiastica & seculari Christiana, Parisijs anno 1622. editis, & Gregorio XV. ac Ludovico XIII. Regi Francia eicatus 2. part. lib. 4. capp. 4. 5. 6. & 7. eamque communem esse in Scholis Theologorum sententiam asserit dicto cap. 4. his verbis: *Hæc illa communis sacræ sapientia Professorum, que docetur in Scholis, assertio, disceptationum, causatarumque de fide, consensum, motumque Romani Pontificis in Cathedra Petri sedentis consopitum iudicio finiri. Sic tenentur Doctores Gallicani aliqui schismatis, vel alterius dissidij occasione non exasperati.*

Ita ad auctoritatem Joannis Gersonij, ejusque sequacium, respondet Andreas Davallius part. 2. q. 1. Scio quidem, in re Pontificis, Aliacensem, Gersonum, & Almainum non esse tanta auctoritatis, quia tempore schismatis fuerunt, & scripserunt, duo priores, quando tres pro Pontificibus gerebant: postremus tamen, nempe Almainus tempore Julij II. & Concilij Turonensis, quo Gau. a sub Ludovico XII. à Sede apostolica dejecterant, &c. Aliam asserit responsonem q. 4. ad 9. Ioannes Gerson, inquit, Iacobus Almain, & Ioannes Major, celebres scholæ Parisiensi Doctores, cum nonnullis alijs privilegium infallibilitatis Pontifici denegârunt, sed illud ei concesserunt alijs, quorum quidam multo sunt illis celeberrimi, ut D. Thomas 2. 2. q. 1. art. 10. Ad Summum Pontificem pertinet, ea, que sunt fidei, definire, ut ab omnibus inconcusis fide teneantur. Itaque D. Bonaventura singulari scholæ Parisiensi decus & ornamentum, & cuius doctrinam Gerson ad studentes in collegio Navarre, miris laudibus ad celum usque extollit: Hervæus Armoricus, Henricus Gandavensis, & Ioannes de Celata ambros. Societatis Sorbonicæ: itaque Doctores illi, qui in Comitibus scholæ Generalibus errores Malefoni condemnârunt his verbis: *Ad sanctam Apostolicam Sedem pertinet, auctoritate judiciali supremâ circa ea, que sunt fidei, definire. Quo fit, ut magis Vigorius me tanquam scholæ Parisiensi desertorem, & velut perducem scriptis suis præducere, & profcindere præsumat, præsertim cum, ut in Eilencho contra Richerium aperte significavimus, nihil*

nihil quidquam à Facultate Parisiensi contra Pontificis infallibilitatem unquam sit definitum.

27. Ludovicus Bail in Apparatu ad Concilia quæst. 43. & seq. non solum juxta S. Thomæ, quam supra declaravimus, mentem, sed & per ipsa ejus verba respondet ad quæstiones de judicio Papæ in quæstionibus fidei. Hunc, aliosque nonnullos citamus; quia licet fortasse non tanti sint ponderis: tamen cum Galli sint, Galliarum mentem testantur.

28. Denique tamen Universitas Parisiensis non nihil ab antiqua doctrina recessit; sed certis gradibus ac ferè invita. Namque adhuc mense Majo 1664. quo tempore ortum fuerat dissidium inter Alexandrum Papam & Regem Christianissimum, prodijt decretum cum hoc titulo: *Declarationes sacre Facultatis apud Regem Christianissimum super quibusdam propositionibus, quas nonnulli ipsi voluerunt adscribere.* Quintus articulus erat iste: *Doctrinam Facultatis non esse, quod Summus Pontifex sit supra Concilium.* Sextus: *Non esse doctrinam, vel dogma Facultatis, quod Summus Pontifex nullo accedente Ecclesie consensu sit infallibilis.* Hic Facultas modo negativo respondet, non esse doctrinam, &c. Apertius deinde locuta est in censura libri: Jacobi Vernant anno 1664. & Amedæi Guimenesi anno 1665.

29. Nihilominus antiquum usum nondum immutavit, neque mutare suadentibus obtemperandum duxit, de quo usu Andreas Duvalius: *Laudabilis*, inquit, in *Academia Parisiensi* viget consuetudo, quæ Baccalavros de quæstionibus Theologicis solemniter respondere protestationes præmittunt, se nolle quidquam contra Decreta sanctæ Matris Ecclesie, nec non sanctæ Sedis Apostolicæ, & Romanæ asserere, aut defendere, & si quid in usu disputationis adversus ejusmodi Decreta, illis exciderit, vel ignorantie, vel immemoriam, vel lingua præcipitio attribuendum velle.

30. Autoritas Universitatis Parisiensis ad jungenda est, quam illa tam frequenter imploravit, cuique ut primum ultrò, ita deinde invita subjacuit, Senatûs Parisiensis auctoritas. Ille igitur Senatus ad Ludovicum XI. per Joannem Lozellier Inquisitionum Camera Præsidentem, cujus oratio refertur à Petro Puteano inter tractatus de libertatibus Ecclesie Gallicanæ, ita Regem alloquitur art. 20. *Protestatur Curia vestra Majestati, se nullo modo, propter quæcumque inferius dicenda, velle excellenti sanctitati, dignitati, honori, & auctoritati nostri sancti Patris Papæ, sanctæque Sedis Apostolicæ derogare: sed contra ei omnem honorem, reverentiam, & obedientiam, quam omnes boni fideles Catholicæ suprema Ecclesie Pastori præstare tenentur, sicut veros filios Ecclesie Matris sanctissimæ reddere, & exhibere: protestans insuper, si quid dictum, factumque à se fuerit, quod correctione egeat, illud totum velle se omnino Ecclesie sanctæ Apostolicæ & Romanæ determinationi submittere, quæ errare non potest juxta Canonem:*

A recta. 24. quæst. 1.

Referuntur ac refelluntur Adversariorum argumenta cum responsionibus & conclusione super ipsam reflexiva.

31. Duplex superest expendendum partis adversæ argumentum. Unam occurrit ex hoc, quod Papa errare saltem possit in ijs, quæ sunt facti, qualia per sepe coincidunt in quæstionibus fidei decidendis, quod argumentum discutimus in sequenti §. IV. Alterum igitur in §. præf. discutendum occurrit, ex eo, quod vix haberi possit certitudo de Papa esse legitime & Canonicè electum, nec adeò, si edat decreta fidei, vel morum, certi esse valeamus, ipsum ut Papam loqui ex Cathedra Apostolica.

ARGUMENTVM.
Adversariorum.

32. Opponitur ex parte adversa. Fide tantum humanam constare, hunc in individuo hominem, v. g. Innocentium XI. esse legitimum, verumque Pontificem, ac in terris Christi Vicarium. At fides humana errori subest, fierique potest, non esse legitimum Pontificem. Quid enim, si invalidè electus? Quid si non ritè baptizatus? Aut unde nobis constat, ritè baptizatum electumque esse, nisi fide humanam, quæ falli potest? Sic Joannes VIII. sic Formosus veri Pontifices credebantur, & tamen eventus docuit, illum fœminam fuisse, istum non verum, sed imaginariam Papam, & cujus acta à Stephano VI. omnia rescissa sunt. Si ergo fide Divinam & certam Innocentium Pontificem esse non constat, non etiam certam, Divinamque fidei constabit, quæ ab illo decernuntur, certa esse, & ad dogma, si hoc declararet, spectare.

Responsio.

33. Author Regalis sacerdotij cit. lib. 3. §. 9. n. 17. respondet. Hanc objectionem nimium sibi sumere, & si quid prober, non in Pontifices tantum, sed in omnia Concilia, in totam Ecclesiam, & intima fidei Catholicæ viscera grassari. Si enim certam indubiâque fide non constat, Innocentium XI. legitimum Papam esse; ergo nec Innocentium X. nec Clementem IX. nec Alexandrum VII. nec Leonem, nec Agathonem, & Sylvestrum. In omnibus enim, aut nulla subest dubitandi ratio, aut eadem. Si ergo Pontifices, & ab illis definita sunt dubia; ergo etiam, quæ à Concilijs; nam hæc à Pontifice confirmantur, & sine Pontifice tam sunt integra, quam corpus capite suo truncum. Imò ex ipsdem causis, quæ tibi Pontifices, eorumque electiones dubias faciunt, ipsa etiam Concilia in dubium vocantur, quæ ut sint legitima, multò pluribus, quam Pontifices opus habent: dubio verò Pontifice, dubijs Concilijs, du-